

Pogled na del Polzele z novimi enodružinskimi hišami in bloki. V bližnji prihodnosti se bo Polzele še širila.

Foto: T. Tavčar

Velenje

NOVA POSEBNA ŠOLA?

Zahteva po graditvi nove posebne šole v Velenju postaja čedalje bolj aktualna. Sedanja je premajhna, pa tudi neprimerna za preureditev. Svet za kulturo in prosveto je sprejel pobudo za gradnjo novega šolskega objekta. Člani istega organa pa so se razpravljali o združitvi kulturnega doma, knjižnice in rudarskega muzeja. To je bila le prva razprava. Vprašanje bodo podrobno proučili in ga po določenem času spet obravnavali.

—V—

sosed-sosedu

HALO, KDO JE TAM...?

Telefon je pač dokaj priročna in v današnjih časih, ko nas na vsakem koraku baše stiska za čas, neobhodno potrebna zadeva. Vse več je družin, ki so si 'o napravo dale napeljavati tudi v svojo stanovanjsko, da bi tako hitreje in ob vsakem času vzpostavili stik z vnanjim svetom, poklicali zdravnika, poklepali prijateljem z drugega konca mesta.

Takle telefon doma je res velika pridobitev, in kdor se ga navadi, se mu bo težko odrekel. Postane del vsakodnevnih potreb in brez njega enostavno več ne gre. Prinaša mnoge koristi, prihrani precej korakov in potov, prinaša pa, da, da, tudi mnoge jeze...

Saj ne gre, da bi bili malenkostni, da bi se razburjali za vsako najmanjšo stvar, toda včasih človeku le zavre. Na primer ob takšnih primerih. Cin, cin, zazvoni telefon nekaj minut po šesti uri (ob prosti soboti), dvigneš slušalko, pa trešči vate robati glas: »Halo, kdo je tam...?« Lepo mu razložiš, da je tu stanovanje in te družine, čeprav bi ga najprej pobaral, če morda le ni na njem vrsta, da vsaj pove, kdo je. Požreš in molčiš. Pričakuješ, da bo vsaj rekel »prostitite«, saj se je očitno zmotil. Na drugi strani žice pa nič. Klok in že je veza prekinjena. Zležeš nazaj v posteljo. Kmalu zadremiš pa zopet CIN, CIN, CIN. Oklelaš. Bi? Ne bi? Morda je isti, morda pa kliče kdo drug, morda je kaj važnega. Morda kliče dežurni iz podjetja? Nič več ne oklelaš, pomaneš si oči, plašeš k slušalki, jo dvigneš

in začuješ: »Halo, kdo je tam...?« Isti glas, isti tip. Zopet mu poveš, da se je zmotil. Oni pa NIČ! Klak in že je prekinil zvezo...

Le kdo je učil ljudi uporabe telefona? Ko bi vsaj bleknili tisti oguljeni oprostite, pa nič. Kaj pa njega briga, če tebe meče ob prostih sobotah iz postelje. On hoče vendar telefonirati, da bi se opravičeval za pomoto? Kje pa! To je malomeščansko, s tem pa smo opravili, dragi tovariš. Stare, oguljene stvari smo likvidirali...

Ali pa nekoliko drugače. Cin, cin... zazvoni beli aparat. Dvigneš slušalko in rečeš lepo »prosim«. Oni, z druge strani žice pa: »Halo, ali je tam pri Peteršilčkovih?« »Ne, tukaj ta in ta«. Oni z druge strani pa nič, zopet nič. KLIK in zveza je prekinjena...

No, poglavje zase so »lepo vzgojeni otroci, ki menda ponekod komaj čakajo, da stara kam gresta, potem pa haja nad telefon. Pa tem človek še oprost, čeprav bodo nekoč tudi oni veliki. To človek razume, mladost je norost... toda odrasli, ti se tudi ne znajo vesti tako, kot bi bilo potrebno in čisto jih poslušajo tudi otroci.

Nič čudnega torej, ko vas takole tretjič vržejo iz postelje s vprašanjem: »Halo, kdo tam...?« — da mu mirno odgovorite, da je tu norišnica, odložite slušalko, izklopite telefon in si mislite svoje...

Telefon je res v redu stvar. Koristna in potrebna na naprava. Ne jezi se nanj, on ni kriv, krivi so LJUDJE...

SAVINSEK L.

Referendum v Rim. Toplicah

SAMOPRISPEVEK ZA NOVO ŠOLO

- RIMSKE TOPLICE S SVOJIM OKOLIŠEM SO DOBESEDO OBKOLJENI Z OBMOČJI USPEŠNIH REFERENDUMOV ZA SAMOPRISPEVEK
- KER SO PEREČI TUDI KOMUNALNI PROBLEMI, ZLASTI CESTE, NAJ BI ZA TE POTREBE ZBRALI V PETIH LETIH SE POL MILIJONA.

Če je kje na območju laške občine, potem je bila nova šola v šolskem okolišu Rimske Toplice najbolj potrebna, potem ko so bile razmere v laškem in radeškem okolišu na silo sanirane. Del nove zgradbe je zgrajen že do strehe in težko pričakovana šolska stavba iz dneva v dan kaže nove oblike. Toda težave so se kar sproti pojavile. Okoli 6 in pol milijonov novih dinarjev, kolikor jih je bilo moč zbrati v občini in v republiškem skladu, je premalo, da bi bila šola letos popolnoma nared za sprejem otrok.

Spodbujeni z uspehom v sosednjih Radečah, v Hrastniku, bližnjem Celju in Sentjurju so se tudi krajevne skupnosti na območju šolskega okoliša Rimske Toplice odločile za uvedbo samoprispevka, za katerega je referendum razpisan za 27. februar. V območje osnovne šole Rimske Toplice spadajo krajevne skupnosti Rimske Toplice, Sedraž, Jurklošter ter zaselki Konc, Zabrež in Laziše v krajevni skupnosti Marijagradec. Ker pa so krajevne potrebe v vseh teh krajevnih skupnostih tudi zelo pereče, so se občani na stankih političnih organizacij odločili za povečanje samoprispevka, in sicer tako, da bi za šolo prispevali en od-

stotek dohodkov, za krajevne komunalne potrebe pa nadaljnjo polovico odstotka.

Po izračunih občine bi v petih letih občani, ki bi plačevali samoprispevek za šolo zbrali okoli 850.000 novih dinarjev, za krajevne skupnosti pa približno 425.000 dinarjev. Ker bi ta polovica prispevka ostala krajevnim skupnostim, bi po izteku petih let, sicer pa vsako leto sproti, dobile; krajevna skupnost Rimske Toplice 176.000 dinarjev, Jurklošter 132.000 in Sedraž prav tako 132.000 dinarjev.

Na zborih volivcev, ki v tem delu občine že potekajo, so se odločili za enake kriterije kot v Radečah, in sicer, da bodo samoprispevek, če bo referendum to potrdil, plačevali tisti občani, katerih osebni dohodki presega 800 novih dinarjev mesečno. Največji delež bodo seveda prispevali občani, ki so v delovnem razmerju in teh je okoli 800. Le-ti bi v petih letih prispevali okoli 1.225.000 dinarjev. Zavezanici s področja kmetijstva bi prispevali le okoli 37.200 dinarjev, obrtniki 11.000 in upokojenci okoli 50.000 dinarjev. Treba je dodati, da bi po predlaganih merilih prispevek plačalo 324 kmetov od 848, kolikor jih na tem območju je.

J. Kr.

Čiščenje snega v Celju. Kaj bi brez Savinje?

(Foto: D. Medved)

Slov. konjice

ZBORI VOLILCEV

Predsednik občinske skupščine v Slovenskih Konjicah dipl. inž. Franjo Tepej je za prihodnje dni sklical zbere volivcev, na katerih ne bodo samo predlagali in določevali kandidate za volitve poslanca v republiški zbor republiške skupščine, marveč se tudi pogovorili o predlogu resolucije gospodarskega in družbenega razvoja občine za leto ter o politiki prispevkov in davkov občanov. Vrh tega bo beseda tekla še o letošnjem občinskem proračunu.

V vseh primerih gre torej za aktualna vprašanja; zbori volivcev v okviru volilnih enot oziroma za posamezna naselja znotraj volilnih enot bodo od 13. do 20. februarja.

ŠTIRJE V KOMBIJU

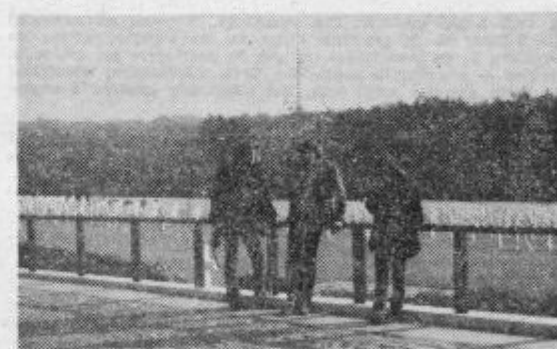
S STARIM AVTOMOBILOM PO EVROPI

Piše: Branko Stamejčič

Kot zakleto nam je isti dan pošla tudi zaloga špirita, suhe hrane pa že davno ni bilo več. Čez celo Belgijo smo se peljali, ne da bi našli kaj za pod zob. Šele v Bastogni, ki slovi po znanih bitkah v drugi svetovni vojni, smo našli odprto pekarno. Ste že kdaj poskusili, kako dober je kruh s kocko sladkorja in požirkom vode? S polnimi želodci se je seveda vrnila tudi dobra volja in ob zvokih dveh kitar (dobrih), enega motorja (skoraj celega), treh glasov (zahripa-nih) in glavnika (manjkalo mu je polovico zob) smo se peljali skozi luksembourško mejo, ne da bi se ustavili. Corku se pač ni ljubilo pritisniti na zavore, nam pa se tudi ni ljubilo iskati potnih listov med vso kramo, ki je v neredu ležala po kombiju. Cariniki nas verjetno niti opazili niso, saj smo noč prespali le nekaj kilometrov od meje in nobeno tuljenje siren nam ni motilo sna.

Zjutraj nas je poleg običajnega mraza spreletelo še spoznanje, da dneva mrtvih ne praznujemo le v Sloveniji. Vse trgovine so bile zaprte, mi pa brez špirita in kruha. Kljub vsemu smo

našli še dovolj moči, da smo si ogledali Luxembourg, ki je precej veliko mesto, zgrajeno na obeh straneh zelo globoke grape, po kateri teče nekaj,

Luxemburg — ameriško vojaško pokopališče

čemur pravijo domačini reka. Mi smo tisto imenovali kar luža. Oba dela mesta prežujejo med seboj veliki mostovi, ki so poleg vojvodove palače in cerkve, ki s svojimi številnimi zvonovi vsako uro zaigra lepo melodijo, največja znamenitost mesta. Pred vojvodovo palačo smo si seveda ogledali menjavo straže in se sladko nasmejali naravnost akrobatskim obratom stražarja, ki mu je očitno zelo prijala prisotnost celega razreda deklet, ki so bila tu na

izletu in se je zato še bolj trudil. Corka smo le z veliko težavo odveleli od vseh tistih deklet, toda ko smo mu omenili, da smo odkrili hrano, je

terih sta upodobljena delfin in želva kot simbola svobode in večnega življenja. Križi so bele barve in enkrat tedensko jih čistijo, vse skupaj pa stoji na negovani »angleška« travi. Res enkraten spomenik.

Popoldne nas je vse lačne našlo v Saarbrücken, kjer je celo mesto dišalo po hot-dogih, pekarne pa so bile zaprte. Le Pajo je imel še nekaj denarja in revež je naravnost trpel, ko je moral prenašati naše sestrane poglede in prošnje, naj nam kupi vsaj en hot-dog. Zal pa smo morali spoznati, da je imel Mef povsem prav, ko je trdil, da je Pajo daljni potomec Jehove in McGregorie.

Kaj storiti? Ali se bo naša slavna ekspedicija res končala z neslavno smrtjo od lakote? O, ne! Nikar naj vas ne bo strahl! Zvečer se je Pajo odkupil za svojo skopost, saj se mu je posvetila čudovita ideja. Zakurili smo pravi taborni ogenj in si skuhal kar celo kilo makaronov. Kako so bili dobri!

Nadaljevanje sledi